

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Ing. J. K.**, zastoupen JUDr. Josefem Tobiškou, advokátem, se sídlem Jeřábkova 5, Brno, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 98/4, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2011, č. j. 29 Af 43/2010 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce Ing. J. K. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2011, č. j. 29 Af 43/2010 - 37, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 27. 5. 2011, č. j. 29 Af 43/2010 - 37, zamítl jako nedůvodnou žalobu Ing. J. K., kterou se domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně (dále jen „finanční ředitelství“ nebo „žalovaný“) ze dne 15. 1. 2010, č. j. 18547/09-1400-704389, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Uherském Brodě (dále jen „správce daně“) ze dne 6. 10. 2009, č. j. 77427/09/338960703927 na daň z nemovitostí za zdaňovací období roku 2009 ve výši 1331 Kč. Krajský soud přisvědčil žalovanému, že tento (stejně jako správce daně) při svém rozhodování správně vyšel ze stavebního povolení vydaného žalobci odborem výstavby Městského úřadu Uherský Brod ze dne 29. 5. 1992, č. j. 706/92, na adaptaci rodinného domu č. p. 518, nacházejícího se na parcele č. 640 v katastrálním území Uherský Brod, na prodejnu elektroniky a reprografické techniky firmy Antesat Trading. Žalovaný pak správně vyšel i z následného kolaudačního rozhodnutí ze dne 18. 1. 1996, č. j. výst. 2425/94/96, kterým bylo povoleno užívání

uvedené stavby, jež byla klasifikována jako prodejna elektrotechniky a reprografické techniky. Podle stavebního zákona (§ 126) platí, že stavbu lze užívat pouze k účelu, k jakému bylo povoleno její užívání, přičemž změna v účelu užívání může nastat jen za splnění zákonných podmínek. Žádné takové rozhodnutí příslušného úřadu však v této věci, mimo již uvedené kolaudační rozhodnutí, nebylo vydáno. Žalovanému i správci daně proto nelze vytýkat, že zdaňovali nemovitost žalobce jako stavbu pro podnikatelskou činnost (prodejnu elektrotechniky a reprografické techniky). Žalobci nelze proto přisvědčit, že nemovitost v projednávané věci měla být zdaňována jako obytný dům podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, ve znění účinném pro rok 2009 (dále jen „zákon o dani z nemovitostí"), namísto ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Nejednalo se o stavbu ve smyslu občanského zákoníku, jak to má na mysli judikatura (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2007, č. j. 2 Afs 125/2005 - 40, či nález Ústavního soudu ze dne 19. 2. 2007, sp. zn. II. US 529/05). Nepřisvědčil proto ani názoru žalobce, že správní orgány nesprávně interpretovaly kolaudační rozhodnutí. Stavba byla v kolaudačním rozhodnutí jednoznačně klasifikována jako prodejna elektrotechniky a reprografické techniky, a nikoliv jako rodinný dům. Z kolaudačního rozhodnutí proto nelze dovozovat závěr, že by základním určením tohoto objektu bylo užívání této nemovitosti jako rodinného domu. Ze stavebního povolení i z kolaudačního rozhodnutí nevyplývá, že by byla povolena adaptace pouze „dvou místností" jak předestírá žalobce, neboť v daném případě šlo o „adaptaci rodinného domu", tedy domu jako celku. Opodstatněná není ani výtka, že by skutkový stav věci neměl oporu ve spise. Pokud žalobce hodlal stavbu užívat k jinému účelu, než ke kterému byla zkolaudována, měl provést změnu v užívání této nemovitosti. Toto však neučinil. Na odpovídajících závěrech správních orgánů nemůže ničeho změnit ani tvrzení žalobce, že nemovitost zakoupil v roce 1991 jako rodinný dům, že v této nemovitosti rozvedl plyn a elektřinu samostatně pro obytnou a podnikatelskou část, popřípadě že u této nemovitosti daňově rozděluje náklady na bydlení a na podnikání. Je tomu tak proto, že z hlediska aplikace zákona o dani z nemovitostí jde o irelevantní skutečnosti. Obdobně není ani rozhodné, že předmětná nemovitost je v katastru nemovitostí stále vedena jako objekt k bydlení (rodinný dům). Uvedené pak platí i pro poukazovanou stavebně-technickou dokumentaci. Správce daně ani žalovaný nebyli povinni vycházet z údajů uvedených v katastru nemovitostí, ale správně vycházeli z účelu, ke kterému byla posuzovaná nemovitost zkolaudována. Naopak, povinností žalobce bylo, aby provedenou změnu v užívání nemovitosti sám oznámil příslušnému katastru nemovitostí. Žalovaný i správce daně tedy při vyměření daně z nemovitostí správně vyšli z ustanovení § 7, resp. § 10 zákona o dani z nemovitostí, který i správně aplikovali.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce - Ing. J. K., jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel"), kasační stížnost, kterou opřel o důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm.a) a b) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti (bod III.) vytýká správním orgánům i krajskému soudu, že nehodnotily širší souvislosti a nepřihlédly k ostatním důkazům, které by prokázaly skutečný charakter předmětu daně (domu). Namísto toho nesprávně vyšly toliko ze stavebního povolení ze dne 29. 5. 1992, č. j. VÝST. 706/92 a následného kolaudačního rozhodnutí ze dne 18. 1. 1996, č. j. VÝST. 2425/94/96. Nevzaly v potaz, že jak ve vydaném stavebním povolení, tak i v kolaudačním rozhodnutí je používán pojem, který tehdejší zákon neznal - tzv. „adaptace rodinného domu na prodejnu elektrotechniky a reprografické techniky". Správní orgány i krajský soud vyšly z formálně právního stavu

věci, což je v rozporu se zásadami daňového řízení podle § 2 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o správě daní a poplatků“). Správní orgány především nepřihlédly k těmto důkazům: odborné vyjádření Ing. Jaroslava Kašpárka ze dne 15. 9. 2003; návrh daňového subjektu na provedení místního šetření, z něhož by vyplynul skutečný účel využívání předmětu daně; listinu Ivana Bohmana, revizního technika ze dne 29. 7. 2003, v níž konstatuje, že byla zpracována projektová dokumentace plynové přípojky pro dům s prodejnou a obytnou částí. Správní orgány dlouhodobě akceptují u tohoto domu dělení provozních nákladů v poměru 1/3 pro podnikání a 2/3 pro bydlení. Na základě těchto důkazů proto měla být sporná nemovitost, resp. předmět daně klasifikován jako „obytný dům“ ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitostí. Krajský soud měl též přihlédnout k vadě řízení před správními orgány, spočívající v tom, že mu správce daně stanovil daň podle pomůcek bez jakéhokoliv zdůvodnění a že ho správce daně nezákonně a opakovaně vyzýval k podání daňových přiznání, ačkoliv se reálná výměra nemovitosti nezměnila. Napadená rozhodnutí tak jsou i v rozporu s daňovým řádem a ustanovením § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků (bod V. stížnosti). S ohledem na odborné stanovisko daňové poradkyně JUDr. Marty Macháčkové, Ph.D. je třeba dovodit nesprávnost výkladu správních orgánů a krajského soudu. Na předmětnou nemovitost mělo být nahlíženo tak, že 2 místnosti o výměře 37,3 m2 - podlahová plocha nebytového prostoru v obytném domě, měla být zdaněna jako prostor určený k podnikání a ostatní plocha jako stavba určená k bydlení.

Finanční ředitelství se k podané kasační stížnosti vyjádřilo tak, že ji považuje za nedůvodnou a navrhlo, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Stěžovatel v podstatě nesměřuje stížní námitky vůči závěrům krajského soudu, ale opět (obdobně jako v žalobě) vůči závěrům správce daně. Pokud jde o vytýkané použití slova „adaptace“, které bylo užito ve stavebním povolení i v kolaudačním rozhodnutí, a které má stěžovatel za nezákonné, byl to v prvé řadě sám stěžovatel, kdo použil uvedený termín poprvé. Městský úřad Uherský Brod vydal stavební povolení odpovídající vznesenému návrhu stěžovatele na zahájení řízení - tedy vydal stavební povolení na „adaptaci rodinného domu č. p. 518 na pozemku p. č. 640 v k.ú. Uherský Brod na prodejnu elektroniky a reprografické techniky“. V kolaudačním rozhodnutí je pak již tato nemovitost jednoznačně klasifikována jako „prodejna elektrotechniky a reprografické techniky“. Rozsah užívání pro účely bydlení pak nevyplývá ani ze stavebně technické dokumentace. Naopak tato dokumentace, a to zejména půdorys přízemí s legendou jasně svědčí tomu, že objekt byl povolen a zkolaudován pouze jako prodejna. Stěžovatel sice dne 6. 2. 1996 požádal odbor výstavby Městského úřadu v Uherském Brodě o opravu kolaudačního rozhodnutí na „prodejnu elektrotechniky a reprografické techniky s obytnou částí“, tato žádost však byla zamítnuta sdělením ze dne 27. 2. 1996, č. j. výst. 294/96. Při tom bylo stěžovateli sděleno, že byla povolena stavba „adaptace rodinného domu na prodejnu elektrotechniky a reprografické techniky“ a nikoliv „adaptace rodinného domu na prodejnu elektrotechniky a reprografické techniky s obytnou částí“. Ze závazného posudku okresního hygienika je zřejmé, že se jedná o celkovou adaptaci rodinného domu na prodejnu, když v jeho odůvodnění se hovoří o 2 prodejních místnostech, kanceláři, WC a skladu (o obytných místnostech zde není ani zmínka), a že i kolaudační řízení bylo vedeno za účelem kolaudace prodejny. Nadto krajský soud ve svém rozsudku dostatečně přesvědčivě rozvedl, jaký význam uvedenému slovu přiznává. Není ani pravdou, že by stěžovatel v průběhu řízení navrhoval provedení místního šetření a předkládal důkazy, jak nyní účelově tvrdí. Naopak, podle spisového materiálu se správcem daně nespolupracoval, pochybnosti správce daně neodstranil, neumožnil mu provedení místního šetření na uvedených

nemovitostech a sám odmítal účast na daňových řízeních. Pokud jde o listinu Ivo Bohmana, tak je zcela pochopitelné, že se v této hovoří o plynofikaci rodinného domu. Je tomu tak proto, že tato listina pochází z roku 1993, avšak kolaudační rozhodnutí bylo až ze dne 18. 1. 1996. Do této doby tak měla nemovitost po právu statut rodinného domu. Pokud jde o odborné vyjádření Ing. Jaroslava Kašpárka, nutno konstatovat, že toto také používá termín adaptace. Odvolací orgán se s tímto termínem neztotožňuje a své důvody řádně objasnil v odůvodnění svého - žalobou napadeného rozhodnutí. Nepravdivé je pak i tvrzení stěžovatele, že stavebník (stěžovatel) neobdržel vyjádření č. j. výst. 294/96 pocházející údajně z dne 27. 2. 1996. Je tomu tak proto, že toto vyjádření bylo podle dodejky obsažené ve spise stěžovateli osobně doručeno dne 5. 3. 1996.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu, při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Z obsahu předložených spisů vyplývá, že stěžovateli byla dne 15. 6. 2009 doručena výzva správce daně ze dne 10. 6. 2009, č. j. 54844/09/338960703927, k podání daňového přiznání k dani z nemovitostí za rok 2009. Současně byl stěžovatel toto výzvou poučen, že pokud výzvě nevyhoví a přiznání ve stanovené lhůtě nepodá, může mu být daň z nemovitostí za rok 2009 stanovena za použití pomůcek, které má správce daně k dispozici nebo které si obstará. Z předloženého správního spisu nevyplývá, že by stěžovatel v mezidobí od doručení této výzvy do vydání platebního výměru správce daně na dani z nemovitostí za rok 2009 (dále jen daň) ze dne 6. 10. 2009, č. j. 77427/09/338960703927 (dále jen „platební výměr“), na tuto výzvu reagoval a bylo jím podáno žádané daňové přiznání k této dani. Dne 6. 10. 2009 pak vydal správce daně platební výměr, z jehož výroku vyplývá, že byl vydán podle pomůcek (§ 44 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků), tedy nikoliv na základě dokazování. Podané odvolání stěžovatele pak žalovaný svým rozhodnutím ze dne 15. 1. 2010, č. j. 18547/09-140-7044389, zamítl. Toto rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel správní žalobou, která však byla rozsudkem krajského soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 29 Af 43/2010 – 37, zamítnuta. Právě proti tomuto zamítavému rozsudku krajského soudu pak směřuje nyní Nejvyšším správním soudem projednávaná kasační stížnost Ing. J. K.

Řízení před Nejvyšším správním soudem je podle ustanovení § 109 s. ř. s., obdobně jako řízení před krajskými soudy (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), založeno na dispoziční zásadě. Podle ustanovení § 109 odst. 2 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán rozsahem kasační stížnosti; to neplatí, je-li na napadeném výroku závislý výrok, který napaden nebyl, nebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. Podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. pak zakotvuje zásadu, podle níž kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Pro právní posouzení projednávané věci je pak podstatné, že se krajský soud v této věci zabýval přezkoumáním rozhodnutí žalovaného ve věci daně z nemovitostí, stanovené stěžovateli podle § 44 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků - tj. podle pomůcek, které měl správce daně k dispozici. Tato skutečnost má za následek, že odvolací správní orgán zkoumá jen, zda byly v projednávané věci splněny podmínky pro stanovení daně stěžovateli podle pomůcek, či nikoliv. Je tomu tak proto, že pokud není daňové přiznání podáno (není zde tvrzení daňového subjektu, které by mohlo být předmětem dokazování), je dokazování o výši této daně pojmově vyloučeno. Uvedené má za následek, že daňový subjekt sám sebe zbavuje možnosti prokázat správnost základu daně a daně. Tak tomu bylo i v tomto případě, když stěžovatel nereagoval na výzvu správce daně ze dne 10. 6. 2009, daňové přiznání k dani z nemovitostí za rok 2009 u správce daně nepodal, a to i přes výslovné poučení o možnosti správce daně stanovit mu daň podle pomůcek, nebude-li na výzvu řádně a včas reagovat. Uvedené současně neznamená, že by odvolací správní orgán nebyl povinen vypořádat se se všemi uplatněnými odvolacími důvody, či že by správní soud nebyl povinen v odůvodnění svého rozhodnutí reagovat na vznesené žalobní body (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, které bylo publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1566/2008, či rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54, či rozsudek ze dne 28. 6. 2007, č. j. 2 Afs 184/2006 - 123, oba dostupné na www.nssoud.cz). Naopak tato skutečnost bez dalšího v podstatě předurčovala nejen věcný rozsah žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, ale v podstatě také žalobu a rozhodnutí krajského soudu o ní.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s ustanoveními § 50 odst. 5 a § 44 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků předurčilo v této věci rozsah soudního přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a jemu předcházejícího platebního výměru správce daně.

Ve světle uvedené zásady Nejvyšší správní soud došel k závěru, že je podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná námitka kasační stížnosti, v níž stěžovatel vytýká krajskému soudu, že pochybil, pokud nereflektoval a nezrušil žalobou napadené rozhodnutí pro vady řízení před správními orgány. Konkrétně pak pro to, že mu správce daně stanovil daň podle pomůcek, toto své rozhodnutí nezdůvodnil, že jej správce daně opakovaně a nezákonně vyzýval k podání daňového přiznání, že jsou napadená správní rozhodnutí v rozporu s ustanoveními § 1 odst. 3, § 5 odst. 1, 2 a § 8 odst. 1 daňového řádu (zákonem č. 280/2009 Sb.,), a v rozporu s ustanoveními § 31 odst. 2 a § 2 zákona o správě daní a poplatků - viz. stížnostní důvody obsažené v bodu V. a zčásti v bodu IV. kasační stížnosti. Je tomu tak proto, že tuto nyní nově v kasační stížnosti uvedenou námitku mohl stěžovatel uplatnit již v řízení před krajským soudem. Na nepřípustnosti uvedených výtek - stížnostních důvodů nic nemění ani okolnost, že v případě poukazovaného a namítaného porušení daňového řádu - tj. zákona č. 280/2009 Sb., jde o právní předpis podle kterého nebylo v této věci ani správními orgány postupováno. Tento předpis nebyl totiž ke dni rozhodování žalovaného doposud účinný a ke dni rozhodnutí správce daně ani platný. Rozhodná je tady ta okolnost, že tyto své „procesní výtky“ směřující proti postupu správních orgánů v daňovém řízení stěžovatel neuplatnil již v řízení před správním orgánem a následně před správním soudem. Právě zde bylo na místě, aby stěžovatel namítal, že v jeho věci nebylo důvodu k tomu, aby mu správce daně stanovil daň za použití pomůcek bez součinnosti s daňovým subjektem. Takto ovšem stěžovatel nepostupoval a uvedené výtky vznesl až v mimořádném opravném prostředku proti pravomocnému

rozhodnutí krajského soudu - v kasační stížnosti. Uvedená skutečnost pak brání tomu, aby mohl Nejvyšší správní soud posoudit v mezích těchto výtek zákonnost napadeného soudního rozhodnutí, jakož i vytýkané vady řízení před správními orgány.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že správní orgány, ale i krajský soud nehodnotily širší souvislosti daného případu, nevzaly v potaz poukazované důkazy - konkrétně vyjádření Ing. Jaroslava Kašpárka ze dne 15. 9. 2003, návrhy stěžovatele na provedení místního šetření, z něhož by vyplynul skutečný účel využívání předmětu daně, jakož i listinu od Ivana Bohmana, revizního technika ze dne 29. 7. 2003, a nesprávně vyšly toliko ze stavebního povolení ze dne 29. 5. 1992, č. j. VÝST. 706/92, a následného kolaudačního rozhodnutí ze dne 18. 1. 1996, č. j. VÝST. 2425/94/96. Obdobně nebylo přihlédnuto ke skutečnosti, že správní orgány dlouhodobě akceptují dělení provozních nákladů stěžovatele v poměru 1/3 pro podnikání a 2/3 pro bydlení.

Z předestřených výtek vyplývá, že stěžovatel ve své podstatě napadá rozsudek krajského soudu nejen z důvodů, které ve své kasační stížnosti výslovně uvedl - tedy z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., ale také z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm.d) s. ř. s., tj. z důvodu nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud při posuzování námitek kasační stížnosti o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je* i *povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.).

Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž tento soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Ostatně Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, také konstatoval, že: „*Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“.

Uvedená ustálená judikatura Ústavního soudu měla svého předchůdce v judikatuře Vrchního soudu v Praze (např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, uveřejněné v Soudní judikatuře ve věcech správních pod č. 27/1994) a

našla svůj odraz i v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupný na www.nssoud.cz, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl uveřejněn pod č. 689/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Této judikatuře je společné, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, který byl uveřejněn pod č. 787/2006 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, že „*opomene-li krajský (městský) soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.)*“. V souvislosti s nepřezkoumatelností rozsudku správního soudu nelze pominout ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl uveřejněn pod č. 134/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž kasační soud vyslovil, že: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*“. V rozsudku ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34 (dostupný na www.nssoud.cz) pak vyslovil Nejvyšší správní soud právní názor, že *je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl*“.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc rozhodných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je pak správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou nelze okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud by totiž soudní rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo na žalobní námitky a na zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost. Uvedené premisy je nutno přiměřeně vztáhnout i k obsahu správních (daňových) rozhodnutí. Za situace, kdy nebylo třeba odůvodňovat platební výměry (srov. § 32 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků), je to právě rozhodnutí o odvolání (jeho odůvodnění), které v podstatě předurčuje možný rozsah správní žaloby daňového subjektu.

Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný.

Z napadeného rozsudku krajského soudu je ve vztahu k poukazovaným důkazním prostředkům a důkazním návrhům stěžovatele zřejmé, že správní soud tyto důkazní návrhy stěžovatele nepominul. V této souvislosti je nutno konstatovat, že i zde stěžovatel vytýká soudu, že se nevypořádal s navrženými důkazy, resp. nepřihlédl k tomu, že se žalovaný neměl vypořádat s nyní uváděnými důkazními návrhy. Pokud však jde o poukazované důkazní návrhy - vyjádření Ing. Jaroslava Kašpárka ze dne 15. 9. 2003, návrhy stěžovatele na provedení místního šetření, z něhož by vyplynul skutečný účel využívání předmětu daně, je nutno konstatovat, že na tyto skutečnosti stěžovatel ve své žalobě nikterak nepoukazoval. Poprvé tak učinil až v kasační stížnosti. Proto již z povahy věci nemůže být tato výtka opodstatněná. Krajskému soudu nelze totiž účinně vytýkat, že nereagoval na skutečnosti, které ani stěžovatel netvrdil ve své žalobě.

Pokud pak jde o dokumentaci k plynofikaci domu či uváděnou nesprávnou interpretaci stavebního povolení ze dne 29. 5. 1992, č.j. výst 706/92, a následného kolaudačního rozhodnutí ze dne 18. 1. 1996, č. j. výst. 2425/94/96, jakož i o tvrzení, že správce daně jinak bezezbytku akceptuje dlouhodobé dělení provozních nákladů stěžovatele v poměru 1/3 pro podnikání a 2/3 pro bydlení, nutno konstatovat, že se k uváděným skutečnostem krajský soud dostatečně a obsáhle vyslovil, rep. uvedl, z jakých důvodů nejde v projednávané věci o relevantní skutečnosti. Výslovně při tom poukázal na to, že je třeba výlučně vyjít z toho, k jakému účelu byla stavba zkolaudována. Nelze proto přisvědčit stěžovateli v implicitně uplatněné výtce o nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu.

Stěžovatel dále namítal, že správní orgány i krajský soud pochybily při vymezení předmětu daně a nesprávně vyšly z toho, že v projednávané věci daně z nemovitostí je rozhodnou okolností to, k jakému účelu byla nemovitost jako stavba zkolaudována.

Rozsudek krajského soudu není nezákonný.

Pokud krajský soud došel k závěru, že pro účely stanovení sazby daně z nemovitostí je třeba vyjít apriori z uváděného rozhodnutí o kolaudaci a stavebního povolení, je tento jeho názor zcela opodstatněný. Je tomu tak proto, že tato rozhodnutí jsou, jak pro správce daně, tak i žalovaného předběžnou otázkou ve smyslu ustanovení § 28 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Podle tohoto ustanovení totiž platí, že: „*Vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Jinak si může správce daně o takové otázce učinit úsudek nebo dát příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení*“. Právě o tento případ šlo i v projednávané věci. V návaznosti ke stavebnímu povolení ze dne 29. 5. 1992, č. j. výst. 706/92, na adaptaci rodinného domu č. p. 518 na pozemku p. č. st 640 k.ú. Uherský Brod na „prodejnu elektroniky a reprografické techniky firmy Antesat Trading“, bylo totiž vydáno kolaudační rozhodnutí ze dne 18. 1. 1996, č. j. výst. 2425/94/96, jímž bylo „povoleno užívání prodejny elektrotechniky a reprografické techniky č. p. 518 na pozemku p. č. st. 640 k.ú. Uherský Brod“, a toto rozhodnutí bylo v právní moci. Uvedená skutečnost - existence pravomocného kolaudačního rozhodnutí - brání správnímu orgánu i správnímu soudu dovozovat, že by stavba mohla mít jiný účel použití (ať již právně či jen formálně), než takový, k němuž byla zkolaudována. Chtěl-li by stěžovatel, aby jeho nemovitost (stavba) byla zdaňována jinak (podle faktického stavu) - podle jiného účelu užívání, nic mu nebrání v tom, aby o takovou změnu, splní-li současně i zákonné podmínky k tomuto užívání vyžadované, požádal příslušný správní orgán.

V tomto směru neobstojí ani poukaz stěžovatele na správcem daně akceptovaný poměr dělení provozních nákladů stěžovatele v poměru 1/3 pro podnikání a 2/3 pro bydlení. Akceptovaný poměr k dělení nákladů a výnosů z této nemovitosti je totiž skutečností rozhodnou jen na poli daně z příjmů stěžovatele. Ve věci daně z nemovitostí, resp. pro účely sazby této daně jde o skutečnost nepodstatnou, jak ostatně přiléhavě konstatoval již krajský soud. Stěžovatelem nyní v kasační stížnosti poukazované důkazy jsou proto pro právní posouzení věci nepodstatné. Na uvedeném pak nemůže ničeho změnit ani vyjádření Ing. Jaroslava Kašpárka ze dne 15. 9. 2003, ani odborné stanovisko daňové poradkyně JUDr. Marty Macháčkové, Ph.D., či provedení místního šetření. Současně je třeba vyjít i z toho, že v projednávané věci byla daň stěžovateli stanovena podle pomůcek, které měl správce daně k dispozici, tj. způsobem, kdy se neprovádí dokazování. Již z tohoto důvodu je proto lichá námitka stěžovatele, že daňové řízení v jeho věci bylo založeno na nedostatečném nebo nesprávném dokazování a hodnocení důkazů.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost stěžovatele směřující proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2011, č. j. 29 Af 43/2010 - 37 (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu